

community

The New Apostolic Church around the world

03/2022/LV



Kopība ar Kristu un Kristū

Ievadraksts
Izredzēts kalpot

Dievkalpojums
Kopība ar Kristu un Kristū

Baznīcas mācība
Starp palīdzību mirstošajam
un paliatīvo medicīnu

New Apostolic Church
International



Izredzēts kalpot

Mīļie brāļi un māsas,

ar izredzētības tēmu es nodarbojos labprāt. Vēl joprojām mēs sliecamies domāt, ka mēs esam izredzēti tikai tāpēc, lai laiku beigās tiktu izglābti. Dievs mūs ir izredzējis, mēs tiksim glābti, bet visi pārējie ne.

Taču tas nav tik vienkārši. Piemēram, mēs visi pazīstam brāļus un māsas vai ģimenes locekļus, kuriem vairs nav nekādas intereses par Dievu, viņi neapmeklē dievkalpojumus, un viņiem vairs nav attiecību ar Dievu. Vai mēs vēlamies apgalvot, ka viņi nav izredzēti, ka viņi tiks pazudināti? Ja kādam ir tuvākā mīlestības dzirksts, viņš tā nedomā. Un tā nevar būt mūsu izpratne par izredzētību.

Bet kas tad ir izredzētība? Izredzētība nozīmē tikt pasauktam kalpot. Tu esi izredzēts, lai kalpotu tam Kungam un pienestu savu artavu, lai visiem cilvēkiem tiktu pasludināta iespēja tikt pestītiem. Tā ir izredzētība. Tas varbūt skan ne visai ērti, taču to var apvienot ar tuvākā mīlestību.



Attēls: Starptautiskā Jaunapustuļiskā baznīca

Tu neesi izredzēts, lai tiktu glābts un citi pārējie ne. Tu esi aicināts kalpot Kungam un cilvēkiem. Tā ir izredzētība: izredzēts kalpošanai!

Ar sirsnīgiem sveicieniem, jūsu



Žans Luka Šneiders

Kopībā ar Kristu un Kristū



Attēls: Kanādas Jaunapustuliska baznīca

1. Jāņa 1, 3

*Ko esam redzējuši un dzirdējuši,
to pasludinām arī jums, lai arī jums
būtu sadraudzība ar mums.
Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu
un Viņa Dēlu Jēzu Kristu.*

Mīlie brāļi un māsas, es domāju, ka daudzi no mums ir ļoti pateicīgi mūsu Debesu Tēvam, ka šo dievkalpojumu šeit, Kalgari, mēs drīkstam svinēt un piedzīvot kopā; un daudz brāļu un māsu Ziemeļamerikā var būt saistīti ar mums. Mēs esam pateicīgi Dievam, ka Viņš uzklausa mūsu lūgumus un mēs varējām sapulcēties, lai saņemtu Dieva vēsti, kas tiks nodota caur Svēto Garu.

Pirmā Svētā Gara vēsts ir: nevienu Dievs nav aizmirsis! Es vēlos ar šo vēsti, pirmkārt, vērsties pie tiem, kuri atrodas spaidu apstākļos, kuriem jāpiedzīvo bēdīgi laiki. Tādu ir daudz. Un tieši kovids ir atnesis daudzus pārdzīvojumus. Taču vienlaicīgi ikdienu turpina savu gaitu. Daudziem brāļiem un māsām ir jāsadzīvo ar slimībām, citiem ir skumjas par zaudēto tuvinieku, daudziem citiem ir

problēmas darbā, ģimenē, laulības dzīvē vai arī kādas finansiālas problēmas. Varbūt tieši tad nāk prātā doma, ka esi Dieva aizmirsts. Bet, mīļie, Dievs nav aizmirsis nevienu. Viņš pazīst tavas domas, Viņš zina tavas problēmas; Viņš pazīst tavas sāpes. Uzticies Viņam! Viņš tev palīdzēs. Es vēlos šo vēsti paust arī tiem, kuri dzīvo „saules pusē”, kuri var piedzīvot daudz jauku lietu, kuri ir vienkārši laimīgi, kuri var piedzīvot svētību un Dieva klātesamību. Varbūt viņiem ir neērti, ka viņiem klājas labi, salīdzinot ar citiem. Par to jums nav jākaunas! Jēzus dalās ar jums priekos. Priecājieties par svētību, ko Dievs jums dāvā, un esiet vienmēr pateicīgi Viņam par to! Neviens nav aizmirsts no mūsu Debesu Tēva.

Arī šajā grūtajā laikā mūsu dzīves prioritātes nav mainījušās. Mēs vēlamies sagatavoties Kristus atnākšanai. Tāpēc arī šodien mēs esam šeit, kā tas notiek katru svētdienu, kad mūs Debesu Tēvs aicina savā namā. Tāpēc arī mēs ticam Kristum. Mēs vēlamies būt mūžīgā kopībā ar Dievu. Mēs vēlamies būt kopībā ar Dievu Tēvu, Viņa Dēlu un Svēto Garu.

Mēs vēlamies mūžībā dzīvot ar Kristu Viņa valstībā. Un tā ir kristīgās ticības jēga. Netiek runāts par to, lai mēs būtu laimīgi tikai šeit, zemes virsū, būtu panākumiem bagāti, dzīvotu bez problēmām un bagātībā vai vēl kaut kādā veidā gūtu panākumus. Kristietim lielākā vēlēšanās ir būt mūžīgā kopībā ar Kristu. Citādi Kristus būtu veltīgi miris pie krusta. Mēs vēlamies būt kopībā ar Dievu Viņa valstībā. Mēs vēlamies būt kopībā ar Dievu Tēvu, Viņa Dēlu un Svēto Garu. Tāpēc mums ir arī šī devīze “Kopā Kristū”. Tas ir nākamais solis pestīšanas plānā.

Šis Jāņa vēstules pierakstītājs saka, ka var būt kopībā ar Dievu tikai tad, ja ir kopībā ar apustuļa amatu. Un tam ir viens pamats: pēc vairākiem gadu desmitiem pirmbaznīcā bija zināmi dažādi uzskati un viedokļi par Jēzus Kristus personu un dabu. Vieniem bija vieni, citiem bija citi uzskati. Tāpēc tika domāts par to, lai tas tā nebūtu. Tāpēc arī šīs vēstules rakstītājs saka, ka tam, kas vēlas būt kopībā ar Jēzu Kristu, ir jāpaliek kopībā ar apustulātu; tam ir jātic apustuļu mācībai; tam ir jātic šo apustuļu, kuri ir redzējuši un dzirdējuši Jēzu Kristu, kad tas bija šeit, zemes virsū, liecībai.

Te netiek runāts par jaunapustulisko apustuļu mācību. Mēs runājam par apustuļu mācību Bībeles kontekstā. Te tiek runāts par tiem lieciniekiem, kuri bija redzējuši un

dzirdējuši Jēzu Kristu, kad Viņš bija šeit, uz zemes, un kurus Viņš pilnvaroja mācīt citiem to, ko Jēzus tiem bija mācījis. Nevar būt kopībā ar Kristu, ja netic mācībai un liecībai, kuru sludināja apustuļi, kā tas ir rakstīts Jaunajā Derībā.

Jēzus Kristus brīdināja, ka būs daudz tādu cilvēku, kuri teiks: „Redzi, te ir Kristus, redzi, tur Viņš ir!” (Mk 13, 21) Viņš stāstīja par cilvēkiem, kuri teiks, ka viņus ir sūtījis Kristus, lai veiktu lielus brīnumus, lai pareģotu par Kristu; tie izdzīs dēmonus, un viņi gūs lielus panākumus. Jēzus brīdināja savus mācekļus, lai tie uzmanās, un teica, ka patiesi ne visi tiks sūtīti no Viņa (Mk 13, 21–23; Mt 7, 22.23).

Neviens nav mūsu Debesu Tēva aizmirsts!

Tas nav Jaunapustuliskās baznīcas uzdevums veikt visu baznīcu iedalījumu un tad teikt, kura ir laba un kura ir slikta baznīca. Tas nav mūsu uzdevums. Šodienas apustuļu uzdevums ir sludināt Jēzus Kristus mācību, kā tas stāv rakstīts par pirmajiem apustuļiem Svētajos Rakstos. Katrs var darīt un sludināt to,

ko viņš vēlas, bet mūsu uzdevums ir gatavoties, lai varētu ieiet Dieva valstībā un būt kopībā ar Kristu. Lai tas notiktu, mums ir nepieciešams ticēt apustuļu mācībai, to apustuļu, kuri bija uz zemes kopā ar Viņu, liecībai. Ko viņi teica? Ko Jēzus sacīja par sevi? Atļausiet man aplūkot piecus punktus!

Pirmais punkts: Jēzus teica, ka visi raksti, ko mēs šodien uzlūkojam kā Veco Derību, runā par Viņu (Jāņa 5, 39; Lk 24, 44). Jēzus acīs Vecajā Derībā jau tika sludināts par Viņa nākšanu. Tas nozīmē, ka tas ir spēkā apustuļu mācībai, lai saprastu un izskaidrotu Jēzus Kristus nākšanu Vecajā Derībā. Tas, kas ir nozīmīgs mūsu pestīšanai Vecajā Derībā, ir tas, kas ir saistīts ar Jēzu Kristu. Nevar tā vienkārši izraut kādu nodaļas teikumu no Vecās Derības un teikt: „Tas ir domāts mums šodien.” To, kas Vecajā Derībā ir svarīgs mūsu pestīšanai, ir nepieciešams izprast, aplūkojot to evaņģēlija gaismā, balstoties uz Jēzus Kristus vārdiem un darbiem. Un tas ir ļoti svarīgi!

Jēzus Kristus arī teica, ka Viņš nav nācis no sava Tēva, lai sodītu visus grēciniekus. Pavisam pretēji: Viņš tika sūtīts, lai glābtu grēciniekus! Jānis Kristītājs to izprata ačgārnīgi; tāpat arī Jēzus mācekļi. Tie domāja, ka ir jāsoda grēcinieki. Padomāsim par Pēteri: viņš vēlējās sodīt un nocirta kādam augstā priesterka kalpam ausi. Jēzus tādu rīcību noraidīja un nosodīja (Lk 22, 49–51). Kādā citā reizē mācekļi vēlējās

lūgt Dievu, lai tas sūta uguni no debesīm un sadedzina visus grēciniekus. Arī to Jēzus noraidīja (Lk 9, 51–56). Viņš nebija nācis, lai sodītu grēciniekus, bet gan lai tos izglābtu. Apustuļu mācība saka mums, ka neviens cilvēks nevar tapt sūtīts no Jēzus Kristus, lai Viņa vārdā sodītu grēciniekus. Neviens nevar to apgalvot. Jēzus Kristus ir Pestītājs. Protams, katrā sabiedrībā ir likumi, atbilstoši kuriem ļaundari tiek sodīti. Tas nav pret Jēzus gribu. Viņš arī savā zemes laikā respektēja sabiedrības izdotos likumus. Taču neviens nedrīkst Jēzus Kristus uzdevumā un vārdā sodīt kādu. Tas neatbilst Viņa mācībai.

Jēzus saka, ka Viņa valstība nav no šīs pasaules (Jāņa 18, 36). Ar to Viņš vēlējas uzsvērt, ka Viņš nav nācis uz šo zemi, lai risinātu cilvēku problēmas; Viņš nebija nācis arī, lai kļūtu par to ķēniņu, lai valdītu šajā valstī un darītu to stipru un varenu. Un tāpēc jūdu tauta bija vilusies Viņā, jo tie sagaidīja, ka tas atbrīvos viņus no ienīstā romiešu jūga un atrisinās visas to problēmas; taču Viņš nebija nācis, lai kļūtu par savas tautas ķēniņu un valdītu viņu zemē.

Viņi vēlējas, lai tas nabagos darītu bagātus un dziedinātu visus slimos. To visu Jēzus noraidīja. Viņa valstība nebija no šīs pasaules. Viņš nebija nācis, lai izveidotu jaunu grēku un likumu katalogu. Viņš tikai teica: „Mili Dievu un savu tuvāko.” (Lk 10, 27)

Viņš nebija vienisprātis ar farizejiem un to garo likumu sarakstu. Jēzus nebija nācis, lai valdītu pār pasauli. Evaņģēlijs nav saraksts ar cilvēku ikdienas problēmu risināšanas variantiem. Ja mums ir problēmas, tad tas ir tikai tāpēc, ka pasaule atrodas ļaunuma ietekmē. Neviens cilvēks nevar šīs problēmas atrisināt. Ir tikai viens Pestītājs, un tas ir Jēzus Kristus. Viņš vēlas šīs problēmas atrisināt tādejādi, ka Viņš var atbrīvot mūs no ļaunā varas. Viņš vēlas mūs ievest savā valstībā, kur ļaunā vairs nebūs, un vēlāk jaunā radījumā, kur vairs nebūs vietas ļaunumam, tur nebūs ciešanu un arī nāves. Tas ir Jēzus Kristus pestīšanas uzdevums. Viņš saka, kas mums ir jādara, lai mēs tiktu glābti un varētu ienākt Viņa valstībā, kur vairs nebūs problēmu un kur vairs neeksistēs ļaunais. Tā ir Jēzus Kristus mācība.

Tā arī ir Kristus mācība, ka Dieva Dēls nāca šai pasaulē, kļuva par cilvēku un kā tāds uzvarēja ļauno un nāvi. Tā Viņš ieguva lielu nopelni, ko nevar iegūt neviens cilvēks, jo Viņš paveica to, ko nevar paveikt neviens cilvēks. Viņš simtprocentīgi uzvarēja ļauno un nāvi (Filip. 2, 5–8). Un Viņš vēlas savā nopelnā dalīties ar mums; Viņš vēlas dalīties ar mums savā uzvarā, jo Viņš zina, ka mēs vieni

paši nespēsim to paveikt. Mums ir nepieciešams tikai ticēt Viņam, paļauties uz Viņu un palikt kopībā ar Viņa būtību. Pāvils vēl piebilst, ka mums jādalās ar Viņu arī ciešanās (Filip. 3, 10). Jēzus nav nācis uz šo zemi, lai atrisinātu visas mūsu problēmas; Viņš vēlas, lai mēs kārdinājumos paliktu stingri un uzticami; Viņš vēlas, lai mēs paliktu ar Viņu arī ciešanu kopībā.

Tas nozīmē: kad mēs ciešam, mums tas jādara tādā pašā veidā, kā Viņš cieta. Arī ciešanās mums jāturpina mīlēt Dievu, uz Viņu paļauties un palikt uzticamiem līdz galam. Tā ir kopība Viņa ciešanās. Tā ir Jēzus Kristus mācība.

Un pēdējais punkts, kuru es vēlos pieminēt, ir šāds: Viņš mums saka, kas mums ir jādara, lai mēs varētu ienākt Viņa valstībā, un tas nav tikai Jaunapustuliskās baznīcas izgudrojums. Viņš teica, ka ir jāpiedzimst no jauna, no ūdens un Svētā Gara, lai varētu ieiet Viņa valstībā (Jāņa 3, 3). Ir jāsaņem Dieva dzīvība, lai varētu būt kopībā ar Dievu Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Viņš vēl teica, ka

tam, kurš vēlas iemantot mūžīgo dzīvi, ir jāēd Viņa miesa un jādzer Viņa asinis (Jāņa 6, 54–56). Tas nozīmē, ka mums ir jāsvin svētais vakarēdiens. Tam, kurš vēlas iemantot mūžīgo dzīvi, ir jāsaņem sakramenti! Mīļie brāļi un māsas, tas ir īss apustuļu mācības apkopojums. Vecā Derība ir nozīmīga, kad to skatām caur Jēzus Kristus mācību un izprotam caur to Viņa vārdus un darbus. Jēzus Kristus nav nācis šai pasaulē, lai kādu sodītu, bet gan lai izglābtu. Viņš nav nācis, lai atrisinātu visas mūsu zemes problēmas un pārvaldītu sabiedrību. Viņš ir nācis, lai atbrīvotu mūs no ļaunā un ievestu savā valstībā. Viņš uzvarēja ļauno un vēlas dalīties ar mums savā uzvarā. Viss, kas mums būtu jādara, ir jāpaļaujas uz Viņu, jādalās Viņa mīlestībā, jātic Viņam un jāpaliek uzticamiem, kaut arī mums bieži ir jācieš; un mums ir jāsaņem sakramenti.

Jāņa pirmajā vēstulē ir teikts, ka tiem, kuri vēlas būt kopībā ar Jēzu Kristu un Viņa Tēvu, ir jāpaliek kopībā savā starpā. Nevar būt kopībā ar Dievu, nevar mīlēt Dievu, ja nemīl viens otru. Tas ir savstarpēji saistīts. Ja mēs vēlamies būt kopā ar Kristu, tad mums ir jābūt kopā ar Kristu. Jēzus pasaka to pavisam skaidri. Viņš izklāsta savu solidaritāti ar kādu ticīgo, kad Viņš teica: „Ko jūs esat darījuši vienam no šiem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat man darījuši.” (Mt 25, 40)

Lai varētu būt kopībā ar Jēzu Kristu, mums ir jādalās Viņa izjūtās un domās. Dieva Dēls, kas reizē ir arī Dievs, dzīvoja



Dievkalpojuma apmeklētājus iepriecina koris

debesīs Dieva godībā, kur viss ir pilnīgs, svēts un brīnišķīgs. Viņš atstāja šo godību, lai nāktu uz zemi un dalītos ar cilvēkiem viņu dzīves apstākļos. Viņš dalījās ar tiem priekos un ciešanās, un viņu dzīvē. Viņš uzņēmās pat nāvi, jo arī cilvēkiem ir jāmirst. Viņš atstāja savu debesu godību, lai parādītu solidaritāti, lai kļūtu tas, kas mēs esam, tas ir, pieņēma cilvēka būtību, lai glābtu mūs no mūžīgās nāves varas. Ja mēs nesam savās sirdīs šo Jēzus Kristus mīlestību, kas tad notiek? Tad mēs esam kopā ar mūsu tuvāko. Mēs esam gatavi atstāt savu komforta zonu, lai palīdzētu, ja mēs redzam, ka mūsu tuvākais cieš, ka tam šajā brīdī kaut kas ir nepieciešams. Ērti tas nav. Ir vienkāršāk ignorēt to, kurš cieš. Mani bieži vien pārņem sajūta, ka ciešanas ir lipīgas, jo tikmēr, kamēr kāds ir nelaimīgs, pārējie cenšas novērsties no viņa. Bet tās nav lipīgas! Atstāsim savu komforta zonu, lai atrastos blakus savam tuvākajam, dalītos ar viņu sāpēs un ciešanās, mierinātu viņu un palīdzētu viņam. Un Jēzus lielais lūgums attiecībā uz savējiem bija, lai tie būtu kā viens vesels - kā Viņš ar savu Tēvu (Jāņa 17, 20.21). Jēzus zināja, ka nav iespējams būt kopībā ar Tēvu un Viņa Dēlu, ja nav šīs kopības mācekļu starpā. Viņš brīdināja tos palīdzēt viens otram: „Ko jūs darāt viņiem, to darīt man.” Tātad vēlreiz: ja jūs vēlaties būt kopībā ar Kristu, jums ir jābūt savstarpēji kopībā Kristū!

Lai mums palīdzētu un radītu iespēju veidot kopību un palikt tajā ar Dievu un savstarpēji, Dievs sūtīja apustuļus. Caur apustulātu mēs saņemam visu, kas mums ir nepieciešams, lai paliktu kopībā ar Dievu un savā starpā. Šeit netiek

domāta persona, bet gan amats! Pirmais, kas mums palīdz palikt kopībā, ir apustuļu mācība, un es tagad runāju par mūsu laika dzīvajiem apustuļiem. Es esmu tik pateicīgs, ka mums Jaunapustuliskajā baznīcā ir viena mācība. Mums ir viena kopīga ticība, viens ticības apliecinājums, viens Katehisms. Cik bēdīgi būtu, ja mēs, pirms ieklausītos kādā apustulī, vēlētos pārbaudīt, kurā pusē viņš atrodas, vai viņš seko evaņģēlijam un pareizi interpretē Svētos Rakstus! Mūsu baznīcā tas ir tik vienkārši. Mums ir viens ticības apliecinājums, viena mācība, viens Meistars, viens Katehisms un visiem viens mērķis. Kad mēs esam vienoti apustuļu mācībā, ir vienkāršāk palikt savstarpējā kopībā. Ja katrs sprediķotājs un katrs ticīgais būtu interpretējis Svētos Rakstus atbilstoši savam skatījumam, tad vienotības vienkārši nebūtu. Tur, kur darbojas Svētais Gars, tas veicina vienotību.

Apustuļi sludina arī grēku piedošanu. Kad apustulis vai no viņa ieceltais priesteris pasludina: „Jums jūsu grēki ir piedoti” - tad varam būt droši par Jēzus žēlastību. Bez piedošanas mēs kā grēcinieki nevarētu palikt kopībā ar Dievu un nevarētu ieiet Viņa valstībā. Mums ir nepieciešams attīrīties caur grēku piedošanu.

Caur apustuļiem mēs saņemam svētās ūdenskristības un svētās apzīmogošanas sakramentus un līdz ar tiem arī dievišķo dzīvību. Kā mēs varētu pastāvēt kopībā ar Dievu, ja mēs nenestu sevī dievišķo dzīvību? Jaunā būtība ir Jēzu Kristū, un tikai tā ir spējīga ieiet Dieva valstībā. Mums ir

jātop par jauno būtību, lai varētu palikt mūžīgā kopībā ar Dievu, un šī dzīvība tiek dāvāta no Dieva, no Jēzus Kristus sūtītiem apustuļiem: „Kristiet viņus!” (Mt 28, 19) Caur apustuļiem mēs saņemam Svētā Gara dāvanu.

Un pēdējais punkts: tur, kur Svētais Gars darbojas caur apustulātu, tur mēs varam svinēt svēto vakarēdienu un caur to saņemt to, kas ir nepieciešams mūsu pestīšanai, – Jēzus Kristus miesu un asinis. Padomāsim: „Ja jūs neēdat manu miesu (..)” Caur apustulātu mēs saņemam Jēzus Kristus miesu un asinis. Kad draudze svin svēto vakarēdienu, Jēzus miesa un asinis ir klātesošas. Jēzus nav klātesošs tikai kā Gars vai kā piemiņa. Nē, patiesi, Viņš ir miesā un asinīs klātesošs. Tā nav kaut kāda ideja vai kāds koncepts, vai inspirācija. Nē, kad mēs svinam vakarēdienu apustuļu lokā, mēs varam būt droši, ka Jēzus šajā brīdī ir klātesošs miesā un asinīs. Viņš patiesi ir klātesošs, Viņš ir kopā ar mums, Viņš ir mūsu pusē. To mēs varam pieredzēt. Viņš vairs nav mirušo valstībā, Viņš ir dzīvs, un Viņš ir te.

Kas notiek, kad Viņš ir klātesošs? Kas notika, kad Jēzus bija kopā ar saviem mācekļiem? Viņš pavēlēja tiem nenosodīt vienam otru. Tas nebija to uzdevums. Viņš pavēlēja nestrīdēties savā starpā. Daudzas problēmas tika atrisinātas, jo Jēzus bija viņu vidū. Kad mēs svinam svēto vakarēdienu, Jēzus ir klātesošs. Caur Viņu, caur Viņa miesu un asinīm mēs uzņemam Viņa būtību. Viņš baro mūsu jauno būtību jeb jauno cilvēku no debesīm, un mēs varam augt, lai tiktu sagatavoti Dieva valstībai.

Svētais Gars palīdz mums saglabāt kopību savā starpā Kristū. Bībele saka, ka mēs esam viena miesa, jo mums ir dalība vienā maizē (1Kor 10, 17). Kad mēs saņemam svēto vakarēdienu, mēs varam redzēt, ka mēs esam vienlīdz saņēmuši no vienas maizes. Šī maize, no vienas puses, ir vārds, Jēzus Kristus mācība un, no otras puses, Jēzus miesa un asinis. Un mēs visi saņemam vienu un to pašu. Visa draudze var redzēt, ka katrs Dieva bērns, katrs ticīgais saņem to pašu sakramentu, un tas iedarbojas uz visiem vienādi neatkarīgi no personas un situācijas, kurā tā atrodas. Patiesi, draudzes iekšienē var būt ļoti dažādas dzīves situācijas, kurās atrodas ticīgie.

Mēs dzīvojam laikā, kad liela uzmanība tiek pievērsta tam, lai norobežotos no citiem. Dažkārt man liekas, ka cilvēki pat speciāli kultivē savas atšķirības, lai parādītu: „Nē, es neesmu kā tu. Jums ir mani jārespektē. Es esmu citāds.” Protams, tas viss ir saprotams. Mums ir jāakceptē sava tuvākā citādums. Par to mums nevajag diskutēt. Bet tam nav jābūt mūsu mērķim, lai uzsvērtu atšķirības. Viena maize! Uzsvērsim to, kas mums ir kopīgs Kristū! Mūsu



atšķirības ir nesvarīgas. Svarīgi ir tas, ka mums visiem ir vienāda pestīšana. Ceļš, kurš mums visiem jāiet, ir mums visiem viens un tas pats. Izbeigsim, lūdzu, kultivēt mūsu dažādību. Jā, mēs respektējam mūsu tuvākā citādību, bet mēs koncentrējamies uz to, kas mums visiem ir kopīgs.

Kad Jēzus iedibināja svēto vakarēdienu, Viņš saviem mācekļiem vispirms deva maizi. Tad Viņš ņēma vīna kausu, deva to saviem mācekļiem un teica: „Dzeriet visi no tā.” (Mt 26, 27) Tas bija viens vienīgs kauss, jo pirmajam, kas dzēra no tā, bija tas jādod tālāk nākamajam un tam otrajam atkal nākamajam un tā tālāk, tā kauss ceļoja mācekļu vidū. Jēzus teica: „(..) tās ir manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiks izlietas grēku piedošanai.” (Mt 26, 28) Tā ir skaista un aizkustinoša aina. Šis kauss ar vīnu, Jēzus asinīm, cirkulēja mācekļu lokā, kā asinis cirkulē ķermenī. Vienas asinis, viena miesa. Protams, no praktiskā viedokļa mēs šodien svinam svēto vakarēdienu ar hostijām, kuras satur vīna pilienus, taču nozīme paliek tā pati. Kad mēs svinam svēto vakarēdienu, Jēzus asinis plūst draudzē, kurā tām ir jācirkulē. Mēs apzināties, ka mums visiem ir jāattīrās caur Jēzus asinīm, citādi mums nebūtu pestīšanas. Mums ir nepieciešama grēku piedošana.. Mēs esam pilnīgi atkarīgi no tās. Katra ķermeņa sastāvdaļa ir atkarīga no asins



Pirmapustulis Šneideris iecēla četrus jaunus apustuļus ASV: Lonnie Klein, Mark Feuerbach, John Schnabel un Brett Steinbrueck (no kreisās uz labo).

circulācijas. Pāvils saka: „Acs nevar sacīt rokai: man tevis nevajag; vai atkal galva nevar sacīt kājām: man jūs nevajag.” (1Kor 12,21) Tā ir skaista aina draudzei, baznīcai, ticīgo vienotībai: mēs visi esam pilnīgi atkarīgi no Jēzus Kristus asinīm. Tas palīdz mums būt vienotiem, un tas ir tas, ko mēs piedzīvojam, kad Svētais Gars darbojas caur apustulātu.

Pēdējā piebilde jeb punkts attiecībā uz svēto vakarēdienu: kad mēs to svinam, tad tā ir priekšgarša lielajam vakarēdienam, kuru mēs drīkstēsīm svinēt debesis kopībā ar mūsu Kungu Jēzu Kristu. Tas atgādina mums, ka mums visiem ir viens mērķis un viena nākotne; un šī nākotne būs mums liels prieks. Neatkarīgi no situācijas, kurā mēs atrodamies, mums ir viens mērķis, un, kad mēs svinam svēto vakarēdienu, mēs visi kopā sakām: „Neatkarīgi no tā, kas notiks, Viņš nāks.” Tā ir mūsu pārliecība. Cilvēki un sātans var darīt, ko grib. Nevienam nevarēs likt šķēršļus Jēzus atnākšanai, un tad mēs drīkstēsīm ar Viņu ieiet Viņa valstībā.

Mani mīļie brāļi un māsas, „Kopā Kristū” - tā ir mūsu devīze šajā gadā. Mūsu mērķis ir būt mūžīgā kopībā ar Kristu. Tāpēc mums ir jātic apustuļu mācībai, kā tas ir rakstīts Bibēlē. Mēs redzam Jēzu tādu, kāds Viņš ir apustuļu

atnākotnē. Lai mums būtu kopība ar Jēzu, mums ir jāpaliek kopībā savā starpā. Abi - gan kopība ar Dievu, gan kopība savā starpā - ir iespējami, ja mēs visu, kas mums ir nepieciešams, saņemsim caur Svētā Gara darbību un no Viņa sūtītajiem apustuļiem. Tas ir mūsu dārgums. Tā ir mūsu ticība. Mēs esam ļoti pateicīgi mūsu Debesu Tēvam par Viņa žēlastību!

PAMATDOMAS

Mūsu mērķis ir kopība ar Dievu. Tāpēc mums ir jāpaliek uzticamiem apustuļu mācībai un jānes sava artava ticīgo kopībai. Kopīga svētā vakarēdiena svinēšana stiprina mūsu kopību ar Dievu un arī savā starpā.

I Apustuļa Otena dievkalpojums Rīgā



Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Apostulis Otens amatbrāļu istabā

27.martā, svētdienā, Rīgas dievnamā notika apustuļa Otena dievkalpojums, kurā viņš kalpoja Rīgas un Siguldas draudžu brāļiem un māsām ar vārdu no 33. Psalmā, 18.19: „Redzi, tā Kunga acs vēro tos, kas Viņu bīstas un cer uz Viņa žēlastību, lai Viņš to dvēseles izglābtu no nāves un uzturētu viņus dzīvus bada laikā.” Šajā dievkalpojumā apustulis runāja par to, ka arī šodien Dievs sagaida no mums dievbijību. Un dievbijība vispirms ir paklausība, tad pazemība, uzticēšanās un respekts Dieva priekšā. Ja Viņš man kaut ko piedāvā, tad es to arī pieņemu. Šajā dievkalpojumā tika apzīmogotas divas dvēseles no Siguldas draudzes.

Šajā dievkalpojumā apustulis Otens iecēla priesteram amatā Rīgas draudzes diakonu Artūru Kozuli. Apustulis uzsvēra, ka priesteram amats ir saistīts ar uzdevumu ne tikai sludināt evaņģēliju, bet arī aprūpēt draudzes brāļus un māsas garīgi. Priesteram amata pilnvarā ietilpst arī divu sakramentu izpildīšana: svētā ūdens kristība un svētā vakarēdiena iesvētīšana un izdališana.



Apostulis Otens pie altāra



Diakona Artūra Kozuļa iecelšana priesteram amatā



Pirms svētās apzīmogošanas

KAINS NEKLAUSĀS DIEVĀ

PĒC 1. MOZUS 4, 1-16

Ādamam un Ievai bija divi dēli. Vecāko dēlu sauca Kains, jaunāko – Ābels. Kains ir zemkopis, bet Ābels ir avju gans.

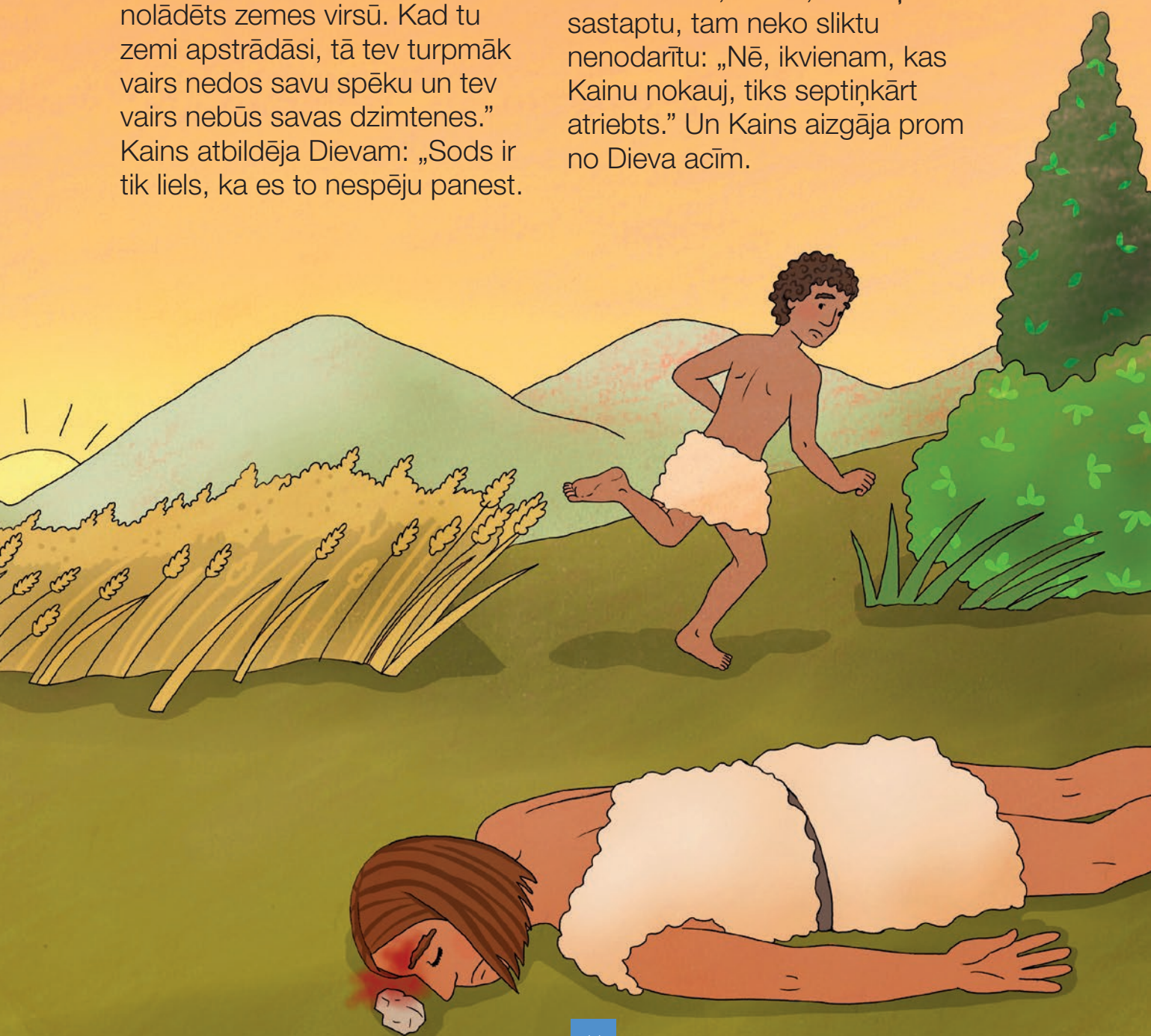
Kādu dienu Kains atnesa Dievam upuri no saviem lauka augļiem. Arī Ābels atnesa Dievam upuri no saviem avju pirmdzimtajiem,

kas viņam bija tie treknākie. Dievs skatījās uz Ābelu un viņa dāvanām ar labpatiku. Par to Kains iededzās bardzībā, un viņa vaigs raudzījās nikni. Tad Dievs jautāja Kainam: „Kāpēc tu esi apskaities? Kāpēc tavš vaigs raugās nikni? Vai nav tā: ja tu esi labs, tu savu galvu vari pacelt, bet, ja tu dari ļaunu, tad grēks ir tavu durvju priekšā un tīko pēc tevis? Bet tev būs valdīt pār viņu.” Kains saka savam brālim Ābelam: „Iesim uz lauka.” Un, kad viņi abi bija uz lauka, Kains nokāva savu brāli.



Dievs jautāja Kainam: „Kur ir tavs brālis Ābels?”
 Tas atbildēja: „Es nezinu. Vai tad es esmu sava brāļa sargs?”
 Dievs sacīja: „Ko tu esi darījis? Tava brāļa asinis brēc uz Mani no zemes. Tādēļ tu būsi nolādēts zemes virsū. Kad tu zemi apstrādāsi, tā tev turpmāk vairs nedos savu spēku un tev vairs nebūs savas dzimtenes.”
 Kains atbildēja Dievam: „Sods ir tik liels, ka es to nespēju panest.

Tu šodien esi padzinis mani no tīruma un Tavu acu priekšā man jāpaslēpjas. Man vairs nebūs mājas zemes virsū, un katrs, kas mani atradīs, mani nokaus.”
 Taču Dievs ir žēlīgs. Viņš pielika Kainam zīmi, lai tas, kas viņu sastaptu, tam neko sliktu nenodarītu: „Nē, ikvienam, kas Kainu nokauj, tiks septiņkārt atriebts.” Un Kains aizgāja prom no Dieva acīm.



CIEMOS PIE AUBREJA PALATINĀ (ASV)

Mans vārds ir Aubrejs. Es dzīvoju Palatinā. Palatina ir Čikāgas priekšpilsēta, Čikāga ir lielpilsēta Ilinoisas štatā. Es esmu astoņus gadus vecs.



Man ir trīs māsas un viens brālis: Makenzija ir vienpadsmit gadus veca. Manas abas jaunākās māsas Ermensone un Mallori ir dvīnes, viņām ir trīs gadi. Manam brālim Kolinam ir pieci gadi. Mana mamma Brita strādā kā gleznotāja un mans tētis Maikls ir IT projektu menedžeris.

Šeit jūs redzat mani Čikāgā pie Mākoņu vārtu skulptūras. Šo skulptūru cilvēki sauc mīļvārdiņā – „Pupa”. Es nēsāju zaļganu t-kreklu, un šī krāsa man ir mīļa.

Mana vecvecāku ģimene arī dzīvo Čikāgas tuvumā, un šai lielajai ģimenei pieder arī manas tantes un onkuļi. Mans vectēvs remontē pilsētas satiksmes autobusus ČTP (Čikāgas Tranzīta pārvalde).

Kaut arī mēs dzīvojam lielpilsētas tuvumā, mūsu māja atrodas netālu no dabas rezervāta. Kad ir jauks laiks, mēs dodamies garos pārgājienos. Šajā apvidū dzīvo daudz dzīvnieku un putnu,



kā stirmas, ērgļi, zosis un pīles. Dažkārt mēs sastopam arī koiļotus. Īpaši jauki ir, kad mūsu piemājas dārzā parādās kāds meža dzīvnieks.

Makenzija, Kolins un es apmeklējam vienu un to pašu skolu. Koronas vīrusa izraisītās pandēmijas dēļ mums ilgu laiku vajadzēja mācīties mājās, bet tagad mēs atkal drīkstam iet uz skolu. Es esmu ļoti priecīgs, ka atkal varu redzēt visus manus draugus. Pēc mācībām es piedalos vingrošanasursos vai spēlēju ar draugiem futbolu. Ar vingrošanu es nodarbojos jau četrus gadus. Visvairāk man patīk vingrot uz līdztiekām. Ar futbolu es sāku nodarboties pirms gada, un man vēl daudz jāmacās, bet pēdējā pagājušās sezonas spēlē es guvu vienus vārtus!

Vasaras brīvlaikā mēs braucam uz Hilthedas salu, kas ir Dienvidkarolīnā. Kopā ar savām māsām mēs ejam peldēties Atlantijas okeānā. Es labprāt ēdu jūras veltes - visvairāk gliemenes un garneles.

Koronas vīrusa izraisītās pandēmijas dēļ arī mūsu baznīca bija slēgta veselu gadu. Šajā laikā mēs varējām piedalīties dievkalpojumos, kurus noturēja mūsu apustulis, Youtube kanālā mājas apstākļos. Svētdienas skolā es piedalījos ar Zoom palīdzību. Kad mūsu baznīca bija slēgta, Adisonā tika būvēta jauna baznīcas ēka mūsu draudzei. Patlaban tā jau ir uzcelta. Tā ir ļoti skaista un lielāka par mūsu vecās

baznīcas ēku. Es nevaru sagaidīt to mirkli, kad jauno dievnamu iesvētīs mūsu apriņķa apustulis, un tad mēs tur varēsim noturēt svētdienas skolu.





Attēls: Photographee.eu - stock.adobe.com

Starp palīdzību mirstošajam un paliatīvo medicīnu

Doma par miršanu bieži vien izraisa bailes un ir saistīta ar ciešanām, vientulību, izstumtību. Te ātri vien var rasties vēlme pašam darīt galu savai dzīvei. Taču kristīgā ticība piedāvā citu orientieri.

Palīdzība pašnāvniecisku domu gadījumā bieži vien tiek minēta kopsakarībā ar palīdzību mirstošajam. Atšķirībā no vēlmes tikt nonāvētam pacients tiek nemanāmi virzīts atteikties no pašnāvības. Te nāk palīgā arī citas personas.

Likums par nonāvēšanu pēc paša vēlmes un asistēta pašnāvība ir atkarīga no valsts likumdošanas, un tā ir ļoti atšķirīga dažādās valstīs. Sabiedrībā ir debates par tās legalizēšanu. Atsevišķu valstu attiecīgie likuma panti ir atrodami internetā.

Palīdzība mirstošajam

Attiecībā uz tuvojošos nāvi ir jāapsver, kāda medicīniskā iespēja vēl varētu pastāvēt, lai paildzinātu cilvēka dzīvi. Pacientam, ārstiem un piederīgajiem ir jāizlemj, cik tālu ir pieļaujama dabīgā slimības norise. Ja pacients vairs nav spējīgs pats to izlemēt, tad var piesaistīt pacientam pieejamos līdzekļus šī procesa pareizai norisei. Ja tādu nav, tad ārsti, konsultējoties ar piederīgajiem, var izlemt par pacienta tālāko likteni atbilstoši valsts likumdošanai.

Tad terapijas mērķis vairs nav izveseļošanās vai dzīves pagarināšana. Pirmajā vietā tad seko sāpju vai elpas trūkuma mazināšana. Šajā gadījumā nav nodoms apiet nāvi, bet gan pieļaut dabīgo slimības un miršanas procesu. Tas ietver arī atteikšanos no dzīvības procesu paildzināšanas (piemēram, reanimācijas, mākslīgās elpināšanas vai ēdināšanas, dialīzes), reducēt dzīvības paildzināšanas medikamentu lietošanu vai kādu citu paņēmieni pielietošanu. Mākslīgā ēdināšana un dzirdīšana jāturpina tik ilgi, kamēr tā neapgrūtina mirstošo cilvēku.

Svarīgi šajā procesā ir tas, lai ar paliatīvo medicīnu varētu mazināt vai novērst pacientam apgrūtinātos simptomus, kā sāpes, elpas trūkumu vai bailes no nāves. Tikpat svarīga dzīves nobeigumā ir pacienta tuvinieku klātbūtne, viņu iesaistīšanās aprūpē. Vērtīga ir arī dažādu slimnīcas dienestu palīdzība. Mirstošā cilvēka aprūpe ir atkarīga arī no konkrētās sabiedrības kultūras un reliģiskajiem uzskatiem, kā arī tradīcijām.

Kopumā jāatzīst, ka, balstoties uz medicīnisko, cilvēcisko un dvēselisko aprūpi, reti kad var iestāties stipras sāpes

vai lielas bailes un nemiers. Ārsti, saskaņojot ar pacienta piederīgajiem, var izrakstīt pretsāpju vai nomierinošo medikamentu augstākas devas.

Ētiskais skatījuma punkts

Svarīga prasība ir, lai arī miršanas procesā tiktu saglabāts cilvēka statusam atbilstošais cienīgums. Domājot par tiem, kuri ir par palīdzību mirstošajam pašam izlemt par savas nāves paātrināšanas iestāšanos, galvenais pretarguments ir uzskats, ka aktīva dalība cilvēka nāves paātrināšanā nav pieļaujama, jo neviens nav pilnvarots veicināt cilvēka dzīves gala iestāšanos.

Nemt vai neņemt vērā cilvēka gribas izpausmi tiek reducēts uz cilvēka cieņas ievērošanu vai neievērošanu. Dažādos rakstos pašnoteikšana un cilvēka cienīgums tiek vienādi vērtēti.

Ciešanu novēršana ir galvenais arguments tiem, kas piekrit nonāvēšanai pēc paša cilvēka vēlēšanās un kas uzskata - palīdzība nonāvēšanā nav nosodāma.

Ciešanu mazināšana ir galvenais medicīnas un modernās ētikas mērķis. Bieži vien ciešanas un sāpes tiek uztvertas kā līdzvērtīgas. Taču ciešanas ir drīzāk negatīvās pieredzes jēdziens. Cilvēka nostāja attiecībā pret ciešanām veidojas pēc to piedzīvošanas pakāpes.

Lai palīdzētu cilvēkam, kas pārdzīvojis nepanesamas ciešanas, ir jāmēģina parādīt tās kā dzīves pieredzes neatņemama sastāvdaļa, kas sekmē pretestības nostiprināšanos šīm ciešanām. Tas izgaismo jaunas perspektīvu. Tad dzīve saglabā savu jēgu arī smagu pārdzīvojumu vai invaliditātes iestāšanās gadījumā. Tad kļūst iespējams uztvert un pieņemt nomiršanu kā pēdējo lielo dzīves uzdevumu.

Nonāvēšanas pretinieku galvenās rūpes saistītas ar to, ka, kaut arī priekšnoteikumi aktīvai palīdzībai pie nomiršanas īstenotos (piemēram, kad cilvēkam ir neizdziedināma slimība pēdējā stadijā), kā arī ir personu grupa, kurai tas ir atļauts (piemēram, tikai pieaugušajiem), tas tomēr ir jāiztirzā un jāpēta arī turpmāk. Piemēram, ir valstis, kur

palīdzība paātrināt nomiršanas procesu ir likuma kārtībā izstrādāta attiecībā uz pieaugušajiem, bet tā vēlāk varētu būt attiecināma arī uz bērniem.

Katrs ārsts palīdz cīņā pret slimību. Pacients ļauj uz to, ka ārsts palīdzēs viņam kļūt veselam. Ja ārstam ir atļauja aktīvi nonāvēt (pēc paša pacienta vēlmes), tad šie uzticēšanās apstākļi var tikt ievērojami traucēti.

Ārstu sabiedrība norāda uz šīm briesmām attiecībā uz uzticēšanās zaudēšanu. Baidoties no pacienta pašnāvības, ārsta atbalsts tiek uzskatīts kā labvēlīga palīdzība nāvei.

Cilvēka cienīga nomiršana

Diskusijas par palīdzību mirstošajam parasti ir vispārīgas, skarot tādus jautājumus kā - vai nonāvēšana pēc vēlēšanās un palīdzība pašnāvniekam, tas ir, palīdzība nomirt, tiek uzskatīta par ētisku un ir likumīga, tas ir, to var veicināt.

No kristīgās puses svarīgs aspekts ir, kā izpaužas palīdzība pacienta pavadīšanā un ciešanu mazināšanā, un šī palīdzība ir ļoti nepieciešama. Nevienam nevēlētos savas dzīves nobeigumā palikt viens un pamests, nevienam nevajadzīgs. Lai novērtētu cilvēka cienīgumu kā tādu, tieši šajā dzīves fāzē ir nepieciešama uzmanīga, mīloša aprūpe un pavadīšana. Te savu palīdzību var sniegt arī kvalificēta paliatīvā medicīna un mirstošā cilvēka garīgā aprūpe.

Kristīgais skatupunkts

No kristīgā viedokļa cilvēkam dzīvība ir dota no Dieva. Tāpēc cilvēkam pienākas cieņa, jo viņš ir radīts pēc Dieva līdzības neatkarīgi no savām spējām vai veselības stāvokļa. Līdz ar to tiek pārkāpts bauslis: „Tev nebūs nokaut.” - ja cilvēks vēlas pašnāvību vai viņam palīdz to izdarīt.

Kā Dieva dāvana dzīvība nedrīkst tikt pārtraukta ar citu spēku iejaukšanos. Taču tas nenozīmē, ka ir jāpielieto visi iespējamie līdzekļi, lai paildzinātu cilvēka dzīvi dažādos gadījumos. Arī no kristīgā viedokļa tas nav grēks, ja slimais vai mirstošais brīvprātīgi atsakās no terapijas vai dzīvības funkciju paildzināšanas, vai arī terapijas un citi līdzekļi tiek pārtraukti, jo smagi slimais vēlas „aiziet Dieva mierā”.

Sekojoš bauslim par tuvākā mīlestību, ģimenes piederīgajiem, draudzei un dvēseļu aprūpētājiem jādara viss, lai smagi slimais vai mirstošais nejostos atstāts un pamests, lai viņam nebūtu sajūtas, ka neviens vairs par

viņu neinteresējas, tā padarot pēdējās dzīves stundas īpaši smagas. Liela nozīme smagi slimajam vai mirstošajam ir iespējai mīlestībā un uzmanībā pavadīt pēdējās dzīves stundas viņam labvēlīgā vidē, kā, piemēram, mājas apstākļos, slimnīcā vai paliatīvajā centrā.

Tāpat arī ir svarīgi zināt, ka ar paliatīvo aprūpi slimnieks var savas dzīves beigās labāk paciest esošās sāpes un kaites. Taču nedrīkst arī aizmirst, ka vislabākie apstākļi nevar nodrošināt labu slimā psihisko stāvokli. Miršana, nāve un zaudējums ir sāpīgs un smags kā pašam slimniekam, tā arī tuviniekiem.

Tomēr kā kristieši mēs, uzticoties Dievam, varam šajā smagajā situācijā piedzīvot Viņa mierinājumu un spēku to visu panest. Atziņa par mūžīgo dzīvi un mūsu nākotne pie Dieva var mazināt bailes no nāves.

Jaunapustuliskās baznīcas nostāja

Katram cilvēkam ir tiesības uz cienīgu nāvi. Ja slimajam vairs nav nekādu izredžu izvesēties un viņš atrodas uz nāves gultas, tad šim procesam pievēršas arī paliatīvā aprūpe. No kristīgā viedokļa tā varētu būt palīdzība mirstošajam, bet ne palīdzība ātrāk nomirt.

Nogalināšana pēc slimā vēlmes, tāpat kā palīdzība izdarīt pašnāvību ir pretrunā ar Dieva doto bausli „Tev nebūs nokaut”.

Ja mirstošais pats atsakās no dzīvības uzturēšanas pasākumiem, tad tas nav pretrunā ar kristīgo ticību. Sāpju mazināšanas līdzekļu lietošana ir saistīta ar blaknēm, kas varētu saīsināt slimā dzīves laiku. Ja visu šo līdzekļu lietošanas mērķis ir tikai simptomu kontrole, tad tas nav pretrunā ar iejaukšanos cilvēka dzīvības procesos.

Paliatīvā medicīna daudzos gadījumos var mazināt sāpes, tā palīdzot mirstošajam. Mākslīgā barošana un dzirdināšana var tikt veikta tik ilgi, cik tas neapgrūtina un palīdz slimniekam.

Atbilstoši cilvēka līdzībai pēc Dieva attēla ir svarīgi uzmanīt, lai ar smagi slimo apietos saudzīgi un ar mīlestību, kā arī tiktū radīti pieņemami apstākļi viņa aprūpē, klāt esot medicīnas personālam un tuviniekiem.

Svarīgi arī mirstošajam un viņa piederīgajiem nodrošināt dvēselisko aprūpi. Caur evaņģēliju tie var saņemt spēku un



Attēls: Tsakaoei, kuprevich - stock.adobe.com

mierinājumu panest visus apstākļus šajā dzīves nogrieznī, kurā viss mainās ļoti strauji. Dvēseliskā aprūpe var mazināt bailes no nāves un mobilizēt dvēseles spēkus. Par terapiju dzīves beigās vajadzētu lemt pašam slimajam. Protams, viņš var saņemt padomus no ārsta un arī piederīgajiem. Ja tas vairs nav iespējams, tad lēmums jāpieņem piederīgajiem kopā ar ārstējošo ārstu, taču arī te slimā gribai ir liela nozīme. Daudzos gadījumos ir svarīgi, lai tiktu izpausta mirstošā griba, un, balstoties tajā, tad arī tiek pieņemts gala lēmums.

Ir jāievēro vadlīnijas un likumi tik tālu, cik tie nav pretrunā ar kristīgām vērtībām.

Kopsavilkums

Katram cilvēkam ir tiesības nomirt cienīgi.

Paliatīvā medicīna un palīdzība mirstošajam attiecas uz slimnieku, kuram vairs nav nekādu izredžu atveseļoties

vai uzlabot tā ciešanas. No kristīgā viedokļa tā var būt tikai kā palīdzība pie miršanas un nevis palīdzība nomirt. Nogalināšana pēc slimā lūguma vai palīdzība veikt tam pašnāvību tiek noraidīta.

Dzīves pagarināšanas darbību veikšana un sāpju mazināšana, dodot medikamentus, kas saistīti ar blaknēm jeb briesmām saīsināt dzīves ilgumu, nav pretrunā ar kristīgo ticību.

Raugoties uz cilvēku kā Dieva līdzības radījumu, paliatīvās medicīnas aprūpei ir liela nozīme. Piederīgo un dvēseles aprūpētāju klātesamība evaņģēlija nozīmē var mirstošajam mazināt bailes no nāves un mobilizēt dvēseles spēkus. Mirstošajam ir nepieciešama visa aprūpe, kādu tas ir sev izvēlējis.

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders

Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

I Mēs ejam savā tempā

Apriņķa apustuļu rudens sanāksme ir beigusies. Tajā tika spriests par amata izpratni, pārrunātas Bībeles tēmas un jaunās vadlīnijas amatnesējiem.



Pirmapustulis Žans Luka Šneiders un apriņķa apustuļi apriņķa apustuļu sanāksmē.

Attēls: Peter Johannig

Pirmapustulis Žans Luka Šneiders un apriņķa apustuļi sanāksmē iztirzāja tēmu par Bībeles nodaļu izcelsmi, kas daudziem kristiešiem varētu būt svarīgi, proti, vai Pāvila vēstules tiešām ir rakstītas ar viņa roku, vai arī to darīja kāds no viņa mācekļiem, kurš sarakstīja evaņģēlijus, kā arī tika pārrunāti daudzi citi jautājumi, kas saistīti ar šo tēmu.

Apriņķa apustuļu sanāksmē tika skaidri pateikts, ka Jaunapustuliskajā baznīcā nedrīkst būt pretrunas starp pilnvarām un atziņu.

„Mums ir svarīgi uzsvērt to, ko Svētie Raksti ir Svētā Gara iedvesmoti. Nav izšķirošs jautājums par to, kurš

ir šo sadaļu autors, bet gan šo tekstu iekšējā satura bībeliskais atainojums - ko tie saka par mūsu pestīšanu,” tā pirmapustulis Žans Luka Šneiders iesāka savu šī dienas kārtības punkta iztirzājumu.

Autoritāte nav jautājums par autoru

Pēc būtības šo visu Bībeles grāmatu pirmsākums ir pie Dieva. Bībeles rakstu autoritāte balstās to dievišķajā inspirācijā un nav atkarīga no to pierakstītāja, vai tie būtu apustuļi vai pravieši. Apustuļa amata pilnvaras nekalpo tam, lai risinātu atsevišķas problēmas, saistītas ar Bībeles interpretāciju. Daudz vairāk šim amatam ir uzticēts

uzdevums rūpēties par baznīcas mācības tīrību un tās pareizu sludināšanu.

Šajā skatījumā arī Katehisms ir viennozīmīgs. Tur ir rakstīts, ka "Svēto Rakstu avots ir pats Dievs, to rakstītāji bija cilvēki, Svētā Gara inspirēti. Dievs deva viņiem šīs spējas, lai varētu pareizi interpretēt Dieva gribu un šīs gribas rakstisku nostiprinājumu, kur nav pielikts klāt cilvēka viedoklis par visām šīm dievišķām lietām. Un tā visi Bībeles teksti ir Svētā Gara inspirēti, to forma un saturs atbilst Dieva gribai. Taču vienā otrā vēstulē ir sajūtams arī pierakstītāja uzskats un viedoklis, kas ir arī atspoguļots mūsu baznīcas Katehismā." (JBK 1.2)

Vadlīnijas amatnesējiem

Top jauna vadlīniju grāmata amatnesējiem. Tajā tiek iztīrītas jaunas vadlīnijas veidam, kā ir vajadzīgs pildīt uzdevumu un amatu amatnesējiem. Blakus pamata piezīmēm tiek iztīrītas nodaļas par liturģiskiem tekstiem, sakramentālajām svinībām un svētību nodošanu. Bez tam ir arī norādes uz dvēseļu aprūpi, ekumēniju un darbu sabiedrībā.

Aprīnķa apustuļi vienbalsīgi apstiprināja šīs vadlīnijas un uzdeva darba grupai „Vadlīnijas amatnesējiem” to visu apkopot un publicēt.

Intensīva un rūpīga ieteikšana

Domājot par tādu tēmu kā sievietes iecelšana priesteriskā amatā, aprīnķa apustuļi vienprātīgi nodeva priekšlikumus pirmapustuļa vērtējumam:

strādājot pie šīs tēmas, ir nepieciešama intensīva un rūpīga pieeja. Nedrīkst veidoties iespaids, ka mūsu baznīca strādā pie šīs tēmas tāpēc, ka to uzspiež sabiedriskā doma. Arī agrāk netika dota oficiāla teoloģiska atbilde uz šo jautājumu, vai ir bībeliski pamatota sievietes iecelšana amatā. Pirmapustulis Žans Luka Šneiders skaidri parāda, ka, balstoties nesen izdotajā tekstā par sievietes un vīrieša radīšanu, ir radīta bāze tālākai diskusijai par šo tēmu.

Tas, kas sekos, ir baznīcas viedoklis, balstīts tās tradīcijās un vērtībās. „Mēs vēltīsim laiku šai tēmai, ieklausoties

padomos, un tad, kad viss būs apkopots, tiks publicēts kopīgs viedoklis, kā mēs to esam darījuši jau 2019.gadā attiecībā pret amata izpratni.” To cilvēku, kuri ir nolēmuši palikt pie saviem uzskatiem un baidās, ka pazudīs tradīcijas, argumenti ir jāuzņem tikpat nopietni kā citu vēlme, kuri vēlas ātrāku izmaiņu tempu. „Mēs iesim savā tempā, mēs izšķirsimies par visas baznīcas nostāju, nevis par vienu vai otru cilvēku grupējuma domām,” tā šo diskusiju apkopo pirmapustulis Šneiders.

Izpratne par baznīcu, sakramentiem un amatu

Visos laikos Jaunapustuliskajā baznīcā ir iztīrītas izmaiņas un to nepieciešamība. Jau 1990. gados pirmapustulis Rihards Fērs iesāka darbu pie jaunapustuliskā Katehisma izveidošanas. Jau toreiz bija svarīgi, kādā veidā ir jāveido izpratne par Jēzus Kristus baznīcas Katehismu.

Līdz tam arī notika dažāda veida izmaiņas Jaunapustuliskajā baznīcā, kas reizē ir arī Jēzus Kristus dibinātā baznīca. Protams, tādējādi draudzēs radās arī zināma veida nemiers, taču tas bija nepieciešams, lai nopietni un fundamentāli ķertos pie jauna Katehisma izveides. „Un tas prasīja vairāku gadu darbu,” tā rezumēja pirmapustulis.

Nepārtrauktība rīcībā

Pirmapustulis Vilhelms Lēbers turpināja iesākto darbu pie jaunā baznīcas Katehisma un sevišķi iedziļinājās tēmā par sakramentu izpratni. Viņa vadītā apspriede, kas notika 2006.gada 24.janvārī, kļuva par neaizmirstamu notikumu: tika atzīta ūdens kristība, kas ir notikusi citās kristīgajās baznīcās, un no jauna tika aplūkotas attiecības starp kristību un apzīmogošanu.

Pirmapustulis Žans Luka Šneiders iegulda daudz pūļu un laika tēmā par amata izpratni un ar to saistīto jautājumu par sievietes iecelšanu amatos. Par šo tēmu baznīcas vadītājs izsakās šādi: “Nodarbojoties ar šo tēmu, mēs esam secinājuši, cik tā ir plaša un dziļa savā būtībā. To nevar tā vienkārši aplūkot un atrisināt, nevar vienkārši pateikt jā vai nē. Kā vienmēr, mēs ieklausāties viedokļos un saprotam, ka šī tēma ir ļoti svarīga un to nevar aplūkot, balstoties tikai sabiedrībā dominējošajā viedoklī.”



Apskats

- 03.07.2022 Goma (Kongo Demokrātiskā Republika)
- 07.07.2022 Limete Kinšasā (Kongo DR)
- 08.07.2022 Mbandaka (Kongo DR)
- 10.07.2022 Kinšasa (Kongo DR)
- 24.07.2022 Paide (Igaunija)
- 27.07.2022 Bonaire (Antiļas)
- 30.07.2022 Paramaribo (Surinama)
- 02.08.2022 Kingstona (Jamaika)
- 04.08.2022 Sansalvadora (Sansalvadora)
- 07.08.2022 Mehiko (Meksika)
- 14.08.2022 tiks precizēts (Ukraina)
- 11.09.2022 Freiburga (Šveice)
- 18.09.2022 Izerlona (Vācija)
- 22.09.2022 tiks precizēts (Gambija)
- 24.09.2022 tiks precizēts (Senegāla)

New Apostolic Church
International

